

დანიელის წიგნი — ნომერი სამოცი

დანიელის ლოცვა და მერვე სამეფოს საიდუმლო: უკანასკნელი დღეების გამოცხადება

Jeff Pippenger

2024-01-24

გამოცხადების მეჩვიდმეტე და მეთვრამეტე თავებში ანგელოზს იოანესთან მოაქვს ხილვა პაპობის სამსჯავროს შესახებ. მისი საბოლოო სამსჯავროს გაშლილ აღწერაში წარმოდგენილია ბიბლიური წინასწარმეტყველების სამეფოები.

და აქ არის გონება, რომელსაც აქვს სიბრძნე. შვიდი თავი არის შვიდი მთა, რომლებზეც დედაკაცი ზის. და არიან შვიდი მეფენი: ხუთნი დაეცნენ, ერთი არის, ხოლო მეორე ჯერ არ მოსულა; და როცა მოვა, მცირე ხანს უნდა დარჩეს. და მხეცი, რომელიც იყო და აღარ არის, თვით იგი არის მერვე და შვიდთაგან არის, და წარწყმედაში მიდის. გამოცხადება 17:9–11.

იოანე სულიერად გადაყვანილ იქნა 1798 წელს, სადაც მას განემარტა, რომ იმ მხეცის შვიდი თავი, რომელსაც პაპური დედაკაცი ეჯდა, შვიდი მეფე იყო. მეფე არის სამეფო, და სამეფოც ასევე თავია ბიბლიურ წინასწარმეტყველებაში. 1798 წელს ხუთი სამეფო უკვე დაცემული იყო, და ერთი მაშინ მმართველობდა. მეშვიდე სამეფო ჯერ კიდევ მომავალი იყო და იგი წარმოდგენილი იყო ათი მეფით. შემდეგ იოანეს ეუწყა, რომ მერვე სამეფო იყო პაპური მხეცი, რომელიც შვიდთაგანი იყო. პაპობა მეხუთე სამეფო იყო და მან სასიკვდილო ჭრილობა მიიღო, ასე რომ, როდესაც მისი სასიკვდილო ჭრილობა განიკურნება, იგი მაშინ ხდება მერვე თავი, რომელიც შვიდთაგანია.

დანიელის მეორე თავში პირველი ოთხი სამეფო არის ბაბილონი, მიდია-სპარსეთი, საბერძნეთი და რომი. ეს ოთხი პირდაპირი სამეფო ასევე წარმოადგენს ოთხ სულიერ სამეფოს, და ისინი ერთად განსაზღვრავენ გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავის რვა მეფეს, ანუ თავს, რადგან იესო ყოველთვის რაიმე საგნის დასასრულს მის დასაწყისით ასახავს. დანიელის მეორე თავი ბიბლიური წინასწარმეტყველების სამეფოთა პირველი მოხსენიებაა, ხოლო გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავი — უკანასკნელი; ამიტომ ისინი შეთანხმებული უნდა იყვნენ, რადგან ღმერთი არასოდეს იცვლება.

მეხუთე სამეფო, რომელიც 1798 წელს იყო დაცემული, იყო სულიერი ბაბილონი — პაპობა. მეექვსე სამეფო, რომელიც 1798 წელს ხელისუფლებაში იყო, იყო ორრქიანი სამეფო, რომელიც წინასწარ იყო წარმოდგენილი მიდიელთა და სპარსელთა ორრქიანი სამეფოს მიერ. მეშვიდე სამეფო, რომელიც შედგება ათი მეფისაგან და რომელიც 1798 წელს ჯერ კიდევ არ იყო მოსული, არის ერთმსოფლიო მმართველობა, რომელიც წინასწარ იყო წარმოდგენილი საბერძნეთით — ალექსანდრე დიდის ერთმსოფლიო მმართველობით. მერვე თავი, რომელიც შვიდთაგან იყო, იყო მეხუთე სამეფო, რომელმაც სასიკვდილო ჭრილობა მიიღო, თუმცა კვლავ იცოცხლა, როცა სასიკვდილო ჭრილობა განიკურნა.

დიდი მეძავის სამსჯავრო აღსრულება საკვირაო კანონის კრიზისის „ჟამში“, ანუ დროის იმ მონაკვეთში, რომელიც იწყება შეერთებულ შტატებში საკვირაო კანონით და გრძელდება ისტორიის მსვლელობაში იქამდე, ვიდრე ადამიანთა გამოცდის ვადა დაიხურება. იმ „ჟამში“, რომელიც დანიელში განსაზღვრულია როგორც „ამ მეფეთა დღეები“, ღმერთი დაამყარებს თავის სამეფოს. იმ „ჟამში“ იღვრება გვიანი წვიმა.

„გვიანი წვიმა მოდის მათზე, ვინც წმიდანია — მაშინ ყველანი მიიღებენ მას, როგორც უწინ.“

„როდესაც ოთხი ანგელოზი გაუშვებს, ქრისტე დააფუძნებს თავის სამეფოს. ვერავინ მიიღებს გვიან წვიმას, გარდა იმათისა, ვინც ყველაფერს აკეთებს, რაც კი შეუძლია.“
Spalding and Magan, 3.

გვიანი წვიმის გადმოღვრა პროგრესულია, ვინაიდან იგი შეესაბამება სამსჯავროს, ხოლო სამსჯავრო პროგრესულია. მილერიტებს ესმოდათ, რომ ისინი ცხოვრობდნენ დანიელის მეორე თავის ქანდაკების ტერფებთან. მათ სწამდათ, რომ რომი იყო უკანასკნელი მიწიერი სამეფო, და ისინი მართლები იყვნენ, მაგრამ შეზღუდულნი იყვნენ თავიანთი გაგებით.

„ამ მეფეთა დღეები“ მართლაც გვხვდება რომის სამეფოს ისტორიაში, მაგრამ ეს არ არის წარმართული ან პაპური რომის ისტორია; ეს არის თანამედროვე რომის ისტორია. მილერიტებმა წარმართული და პაპური რომი ერთ სამეფოდ მიიჩნიეს და ამით თავიანთი გაგების დასამტკიცებლად გამოიყენეს ეზეკიელის წიგნიდან მონაკვეთი, რომელიც იუდას უკანასკნელ მეფეს (ციდკიას) შეეხება.

და შენ, ისრაელის უწმიდურო ბოროტო მთავარო, რომლის დღეც მოვიდა, როდესაც უსჯულოებას ბოლო დაედება, ასე ამბობს უფალი ღმერთი: მოიხსენი თავსაბურავი და მოიხადე გვირგვინი; ეს აღარ იქნება როგორც ადრე იყო: აღამაღლე მდაბალი და დაამდაბლე მაღალი. დავამხოვ, დავამხოვ, დავამხოვ მას; და აღარ იქნება, ვიდრე მოვიდოდეს იგი, ვისიც ეს არის უფლებით; და მე მივცემ მას. ეზეკიელი 21:25–27.

ციდეკიადან მოყოლებული იარსებებდა სამი სამეფო, რომლებიც „დაიქცეოდნენ“ — და ეს მიიყვანდა ქრისტემდე, ვისაც „ეკუთვნის უფლება“ მმართველობისა. ბაბილონი, მიდია-სპარსეთი და საბერძნეთი — ყოველი მათგანი დაემხობოდა რომის სამეფომდე, და ამ მეოთხე სამეფოს ისტორიის განმავლობაში ქრისტე მოვიდოდა და დაამყარებდა სამეფოს. სწორედ ასე მოიქცა იგი.

„იმათ შორის, ვინც ერს სწრაფად მიაქანებდა დაღუპვისაკენ, უწინარესი იყო მათი მეფე ციდკია. უფლის რჩევათა სრულად მიტოვებით, როგორც ისინი წინასწარმეტყველთა მეშვეობით იყო მოცემული, მაღლიერების ვალის დავიწყებით, რომელიც ნაბუქოდონოსორის წინაშე ედო, ისრაელის უფალი ღმერთის სახელით დადებული თავისი საზეიმო ერთგულების ფიცის დარღვევით, იუდას მეფე აღდგა წინასწარმეტყველთა წინააღმდეგ, თავისი კეთილისმყოფლის წინააღმდეგ და თავისი ღმერთის წინააღმდეგ. საკუთარი სიბრძნის ამაოებაში მან დახმარებისთვის მიმართა ისრაელის კეთილდღეობის ძველ მტერს, „გაუგზავნა თავისი ელჩები ეგვიპტეში, რათა მიეცათ მისთვის ცხენები და მრავალი ხალხი.“

„ნუთუ წარმატებას მიაღწევს?“ — იკითხა უფალმა იმაზე, ვინც ასე უღირსად უღალატა ყოველ წმინდა ნდობას; „ნუთუ გადაურჩება ის, ვინც ასეთ საქმეებს სჩადის? ან დაარღვევს აღთქმას და დახსნილი იქნება? როგორც ცოცხალი ვარ, ამბობს უფალი ღმერთი, უეჭველად იმ ადგილას, სადაც ცხოვრობს მეფე, რომელმაც იგი მეფედ დასვა, რომლის ფიციც მან შეიძულა და რომლის აღთქმაც დაარღვია, სწორედ მასთან, ბაბილონის შუაგულში, მოკვდება იგი. ვერც ფარაონი თავისი ძლიერი ლაშქრითა და მრავალრიცხოვანი გუნდით დაეხმარება მას ომში: ... რადგან მან შეიძულა ფიცი აღთქმის დარღვევით, აჰა, ხელი ჰქონდა მიცემული, და ყოველივე ეს ქმნა, ვერ გადაურჩება იგი.“ ეზეკიელი 17:15–18.

„უწმიდურ ბოროტ მთავარს“ დაუდგა საბოლოო ანგარიშის დღე. „მოიხსენი ტიარა,“ განაჩინა უფალმა, „და მოიხადე გვირგვინი.“ ვიდრე ქრისტე თავად არ დაამყარებდა თავის სამეფოს, იუდას კვლავ არ მიეცემოდა მეფის ყოლის ნება. „დავამხოვ, დავამხოვ, დავამხოვ მას,“ — ეს იყო ღვთიური განჩინება დავითის სახლის ტახტის შესახებ; „და აღარ იქნება, ვიდრე არ მოვა ის, ვისაც ეს უფლებით ეკუთვნის; და მას მივცემ მას.“ ეზეკიელი 21:25–27. წინასწარმეტყველები და მეფენი, 450, 451.

მილერი მართალი იყო, თუმცა მისი გაგება შეზღუდული იყო, რადგან სასუფეველი, რომელიც ქრისტემ დააფუძნა, როცა ადამიანთა შორის დადიოდა, არ იყო საბოლოო მიწიერი სასუფეველი. წარმართული რომის სამეფოს შემდეგ ჯერ კიდევ ოთხი მეფე უნდა ყოფილიყო. თუმცა ქრისტემ ჯვარზე მართლაც დააფუძნა „მადლის“ სასუფეველი, მაგრამ ეს სასუფეველი არ დამკვიდრებულა გამოცხადების მექვიდმეტე თავის ათი მეფის დღეებში და არც გვიანი წვიმის დროს დამკვიდრებულა. სასუფეველი, რომელსაც ქრისტე უკანასკნელ დღეებში დააფუძნებს, არის მისი „დიდების“ სასუფეველი. და უაიტი უშუალოდ ლაპარაკობს ამ ორივე სასუფეველზე.

მილერიტებს ესმოდათ, რომ ქრისტემ მეოთხე სამეფოს ისტორიის განმავლობაში დააფუძნა სამეფო, და ისინი მართალნი იყვნენ, თუმცა მათ გაგებაში შეზღუდულობაც იყო. მეოთხე სამეფოს ისტორიაში ქრისტემ დააფუძნა „მადლის“ სამეფო, ხოლო მერვე სამეფოს ისტორიაში მან დააფუძნა თავისი „დიდების“ სამეფო. იმ ისტორიაში, როდესაც მან „მადლის“ სამეფო დააფუძნა, სულიწმიდა გადმოიღვარა ორმოცდაათობის დღესასწაულზე. ორმოცდაათობა წარმოადგენს გვიანი წვიმის გადმოღვრას იმ ისტორიაში, სადაც იგი თავის „დიდების“ სამეფოს აფუძნებს.

ორმოცდამეათედის უწყება იყო ქრისტეს პირდაპირი აღდგომის უწყება. უკანასკნელი წვიმის უწყება კი, ყოველ შემთხვევაში ნაწილობრივ, არის სიმბოლური აღდგომის უწყება, რომელიც წარმოადგენილია იმ წინასწარმეტყველური გამოცანით, რომ შვიდთაგან მერვე, რომლის აღსრულებაც მხეცში ხდება, აგრეთვე მიწის მხეცის ორი რქა. მეოთხე და მერვე სამეფოები არის ის ადგილი, სადაც ქრისტე ამყარებს თავის სამეფოს.

განცხადება, რომელიც მოწაფეებმა უფლის სახელით გააკეთეს, ყოველივე მხრივ სწორი იყო, და მოვლენები, რომელთაც იგი მიუთითებდა, სწორედ მაშინ ხდებოდა. „აღსრულდა ჟამი და მოახლოებულია ღვთის სასუფეველი“ — ეს იყო მათი უწყება. „ჟამის“ — დანიელ 9-ის სამოცდაცხრამეტი კვირისა, რომელიც უნდა

გაგრძელებულიყო მესიამდე, „ცხებულამდე“ — გასვლისას, ქრისტემ მიიღო სულის ცხება მას შემდეგ, რაც იოანემ იგი იორდანეში მონათლა. ხოლო „ღვთის სასუფეველი“, რომელიც მათ მოახლოებულად გამოაცხადეს, დამყარდა ქრისტეს სიკვდილით. ეს სასუფეველი არ იყო, როგორც მათ ასწავლეს რომ ერწმუნათ, მიწიერი იმპერია. არც ის მომავალი, უკვდავი სასუფეველი იყო, რომელიც დამყარდება მაშინ, როცა „სასუფეველი, ხელმწიფება და ცისქვეშეთის მთელი სამეფოს დიდება მიეცემა უზენაესის წმიდათა ხალხს“ — ის მარადიული სასუფეველი, რომელშიც „ყველა ხელმწიფება მას მოემსახურება და დაემორჩილება“. დანიელი 7:27. ბიბლიაში გამოყენებისას გამოთქმა „ღვთის სასუფეველი“ იხმარება როგორც მადლის სასუფეველის, ისე დიდების სასუფეველის აღსანიშნავად. მადლის სასუფეველს პავლე ებრაელთა მიმართ ეპისტოლეში წარმოაჩენს. მას შემდეგ, რაც იგი მიუთითებს ქრისტეზე, თანაგრძნობით სავსე შუამდგომელზე, რომელსაც „შეიძლება თანაუგრძნოს ჩვენს უძღვრებებს“, მოციქული ამბობს: „ამიტომაც გაბედულებით მივებალოთ მადლის ტახტს, რათა მივიღოთ წყალობა და ვპოვოთ მადლი“. ებრაელთა 4:15, 16. მადლის ტახტი წარმოადგენს მადლის სასუფეველს; ვინაიდან ტახტის არსებობა გულისხმობს სასუფეველის არსებობას. ქრისტე თავის მრავალ იგავში გამოთქმას „ცათა სასუფეველი“ იყენებს იმის აღსანიშნავად, თუ როგორ მოქმედებს ღვთიური მადლი ადამიანთა გულებზე.

„ამრიგად, დიდების ტახტი წარმოადგენს დიდების სამეფოს; და ამ სამეფოზე მიუთითებს მაცხოვრის სიტყვები: ‘როცა კაცის ძე მოვა თავისი დიდებით და ყველა წმიდა ანგელოზი მასთან ერთად, მაშინ დაჯდება იგი თავისი დიდების ტახტზე; და მის წინაშე შეიკრიბება ყველა ერი.’ მათე 25:31, 32. ეს სამეფო ჯერ კიდევ მომავალს ეკუთვნის. იგი არ დამყარდება ქრისტეს მეორედ მოსვლამდე.

მადლის სასუფეველი დადგინდა ადამიანის დაცემისთანავე, როდესაც შემუშავდა გეგმა დამნაშავე მოდგმის გამოსყიდვისათვის. მაშინ იგი არსებობდა ღმერთის განზრახვასა და აღთქმაში; და რწმენით ადამიანებს შეეძლოთ მისი ქვეშევრდომნი გამხდარიყვნენ. თუმცა იგი ფაქტობრივად არ დამკვიდრებულა ქრისტეს სიკვდილამდე. მაცხოვარს, თავისი მიწიერი მისიის აღსრულების დროსაც კი, ადამიანთა სიჯიუტითა და უმადურობით დაქანცულს, შეეძლო კალვარიის მსხვერპლზე უარი ეთქვა. გეთსიმანიაში მწუხარების სასმისი მის ხელში ირხეოდა. მას შეეძლო მაშინვე მოეწმინდა თავისი შუბლიდან სისხლიანი ოფლი და დამნაშავე მოდგმა თავის უსჯულოებაში დასაღუპავად დაეტოვებინა. ასე რომ მოქცეულიყო, დაცემული ადამიანებისთვის გამოსყიდვა ვერ იარსებებდა. მაგრამ როცა მაცხოვარმა თავისი სიცოცხლე გასცა და, სულის ამოსვლისას, შეჰღაღადა: „აღსრულდა“, მაშინ გამოსყიდვის გეგმის აღსრულება უზრუნველყოფილ იქნა. ედემში ცოდვილ წყვილს მიცემული ხსნის აღთქმა დამტკიცდა. მადლის სასუფეველი, რომელიც მანამდე ღმერთის აღთქმით არსებობდა, მაშინ დამკვიდრდა.

„ამგვარად, ქრისტეს სიკვდილი — სწორედ ის მოვლენა, რომელსაც მოწაფეები თავიანთი იმედის საბოლოო განადგურებად მიიჩნევდნენ — იყო ის, რამაც ეს იმედი სამარადისოდ მტკიცედ განამტკიცა. თუმცა მან მათ სასტიკი იმედგაცრუება

მოუტანა, იგი იმ მტკიცებულებათა მწვერვალი იყო, რომ მათი რწმენა სწორი ყოფილა. მოვლენა, რომელმაც ისინი გლოვითა და სასოწარკვეთილებით აავსო, სწორედ ის იყო, რომელმაც იმედის კარი გაუხსნა ადამის ყოველ შვილს და რომელშიც იყო კონცენტრირებული მომავალი სიცოცხლე და საუკუნო ნეტარება ღვთის ყველა ერთგულისათვის ყველა საუკუნეში.“

„უსასრულო წყალობის ზრახვანი თავიანთ აღსრულებას აღწევდა, თვით მოწაფეთა იმედგაცრუების საშუალებითაც კი. თუმცა მათი გულები მოხიბლული იყო იმ ღვთიური მადლითა და ძალით, რომელიც მის სწავლებაში ვლინდებოდა, მის მიერ, ვინც „ლაპარაკობდა ისე, როგორც არასოდეს არავის ულაპარაკია,“ მაინც, იესოსადმი მათი სიყვარულის წმინდა ოქროსთან შერეული იყო ამქვეყნიური სიამაყისა და ეგოისტური მისწრაფებების მდაბალი შენადნობი. თვით პასექის დარბაზშიც, იმ საზეიმო ჟამს, როდესაც მათი მოძღვარი უკვე შედიოდა გეთსემანიის ჩრდილში, იყო „მათ შორის დავა, ვინ ითვლებოდა მათ შორის დიდად.“ ლუკა 22:24. მათი მზერა სავსე იყო ტახტით, გვირგვინითა და დიდებით, მაშინ როდესაც მათ წინაშე იდო ბაღის სირცხვილი და აგონია, სამსჯავროს დარბაზი, გოლგოთის ჯვარი. სწორედ მათი გულის სიამაყემ, მათი წყურვილით ამქვეყნიური დიდებისადმი, მიიყვანა ისინი იქამდე, რომ ასე ჯიუტად ჩაჭიდებოდნენ თავიანთი დროის ცრუ სწავლებას და უყურადღებოდ ჩაევლოთ მაცხოვრის სიტყვებისთვის, რომლებიც მისი სამეფოს ჭეშმარიტ ბუნებას ამჟღავნებდა და წინასწარ მიუთითებდა მის აგონიასა და სიკვდილზე. და ამ შეცდომებმა წარმოშვა განსაცდელი — მწვავე, მაგრამ აუცილებელი — რომელიც მათ გამოსასწორებლად იქნა დაშვებული. თუმცა მოწაფეებმა არასწორად გაიგეს თავიანთი უწყების აზრი და ვერ იხილეს თავიანთი მოლოდინების აღსრულება, მათ მაინც იქადაგეს ის გაფრთხილება, რომელიც ღმერთმა მისცა მათ, და უფალი დააჯილდოებდა მათ რწმენას და პატივს მიაგებდა მათ მორჩილებას. მათ უნდა მინდობოდათ საქმე, რომ ყველა ერისათვის ეუწყებინათ თავიანთი აღმდგარი უფლის დიდებული სახარება. სწორედ ამ საქმისათვის მოსამზადებლად იყო დაშვებული ის გამოცდილება, რომელიც მათთვის ასე მწარე ჩანდა.“ The Great Controversy, 347, 348.

გამოცხადების წიგნში „გონება, რომელსაც აქვს სიბრძნე“, ითვლის „კაცის რიცხვს“ და ცნობს, რომ „ის კაცი“ ასევე არის მერვე სამეფო, რომელიც შვიდთაგანია. „ცოდვის კაცი“ არის მერვე სამეფოს თავი, რომელიც მეფობს დედამიწის მეფეებსა და ვაჭრებს, რომელთაც შვიდი ეკლესია უერთდება, რათა აიცილოს დევნის სირცხვილი, და რომელიც მრავალ წყალზე ზის.

და მითხრა მე: წყლები, რომლებიც იხილე, სადაც მეძავი ზის, არიან ხალხები, და ბრბოები, და ერები, და ენები. გამოცხადება 17:15.

„ცოდვის კაცი“ ბატონობს პოლიტიკურ, ფულად, რელიგიურ და სამოქალაქო სამყაროზე, აგრეთვე ყველა ადამიანზე, გარდა იმათი, რომელთაც მოიპოვეს გამარჯვება მხეცზე, მის ხატზე, მის ნიშანსა და მისი სახელის რიცხვზე.

და ვიხილე, ვითარცა ზღვა მინისა, ცეცხლთან შერეული; და ისინი, რომელთაც ძლევა მოიპოვეს მხეცზე, მის ხატზე, მის ნიშანზე და მისი სახელის რიცხვზე,

იდგნენ მინის ზღვაზე და ეპყრათ ღვთის ქნარები. და გალობდნენ მოსეს, ღვთის მსახურის, გალობას და კრავის გალობას, ამბობდნენ: დიდნი და საკვირველნი არიან საქმენი შენნი, უფალო ღმერთო ყოვლისმპყრობელო; მართალნი და ჭეშმარიტნი არიან გზანი შენნი, წმიდათა მეუფეო. გამოცხადება 15:2, 3.

„ბრძენნი“, რომელნიც იგებენ „ცოდნის მომატებას“, როდესაც იესო ქრისტეს გამოცხადება იხსნება, ისინი არიან, ვისაც აქვს „გონიერება“ და „ითვალს მხეცის რიცხვი, რადგან ეს არის კაცის რიცხვი; და მისი რიცხვია ექვსასი სამოცდაექვსი.“ ეს „გონიერება“ წარმოადგენს სამსაფეხურიანი გამოცდის პროცესის ერთ ნაწილს, რომელიც ყოველთვის ხდება, როდესაც იესო ხსნის წინასწარმეტყველებას. ამიტომაც არის აღნიშნული, რომ მათ „სძლიეს“ „მისი სახელის რიცხვს.“

გამარჯვების მოპოვება ნიშნავს გამოცდის გავლას, და ისინი, ვინც არიან „ბრძენნი“ და „გაგებულნი“, მოიპოვებენ გამარჯვებას, რომელიც დაკავშირებულია რიცხვთან 666; და ეს მუხლიც ასევე განსაზღვრავს, რომ არსებობს რვა სამეფო, და რომ მერვე შვიდთაგანია. ეს „საიდუმლო“ წარმოდგენილია დანიელის წიგნის მეორე თავში, რადგან დანიელის ლოცვა იყო, რომ გაეგო „საიდუმლო“. გამოცხადება იმისა, რომ არსებობს რვა სამეფო, და რომ მერვე სამეფო შვიდთაგანია, და რომ იმ სამეფოს რიცხვია 666, არის ის საიდუმლო, რომლის მოპოვებადაც დანიელია წარმოდგენილი თავისი ლოცვით; და დანიელი წარმოადგენს ღმერთის უკანასკნელი დღეების „ბრძენთ“.

დანიელი წარმოადგენს უკანასკნელი დღეების „გონიერებს“, რომელთაც დანიელის მეორე თავის საიდუმლო გახსნილია; და ეს საიდუმლო არის გამოცხადება იმისა, რომ ბიბლიური წინასწარმეტყველების სამეფოებზე უკანასკნელი და პირველი მინიშნება იმაში მდგომარეობს, რომ ქანდაკებაში რვა სამეფოა. ეს გამოცხადება ამყარებს დანიელის მეორე თავის მიღწერითულ გაგებას, მაგრამ, როგორც კი იგი შეიცნობა, ათგზის უფრო კაშკაშად ნათობს. მისი ბრწყინვალეობა, როგორც ათგზის უფრო კაშკაშა, წარმოადგენს გამოცდას, რომელზედაც „გონიერნი“ გამარჯვებას მოიპოვებენ; ვინაიდან მერვე სამეფო, რომელიც შვიდთაგან არის, ამავე დროს მეექვსე სამეფოცაა, რომელიც გველუშაპის, მხეცისა და ცრუ წინასწარმეტყველის სამმაგი კავშირია. ამგვარად, გველუშაპი, მხეცი და ცრუ წინასწარმეტყველი ყველა ერთად მეექვსე სამეფოს წარმოადგენენ და ერთობლივად აღნიშნავენ 666-ს.

ნაბუქოდონოსორი გამოიცადა დანიელის მეორე თავის გამოცხადებით და მან ვერ ჩააბარა ეს გამოცდა. დანიელის მეორე თავში დანიელი წარმოადგენს „ბრძენებს“, რომლებიც ქანდაკების საიდუმლოს გამოცდას აბარებენ. მესამე თავში ნაბუქოდონოსორი წარმოადგენს ბოროტებს, რომლებიც იმავე გამოცდაში მარცხდებიან. ნაბუქოდონოსორი, როგორც პირველი სამეფოს პირველი მეფე, წარმოადგენს უკანასკნელი სამეფოს უკანასკნელ მეფეს. ამიტომ იგი წარმოადგენს „ცოდვის კაცს“, წინასწარმეტყველების იმ კაცს, რომელსაც შვიდი ეკლესია სწვდება. ადამიანი შეიქმნა მეექვსე დღეს და ამიტომ რიცხვი ექვსი არის კაცობრიობის რიცხვი. ნაბუქოდონოსორის რიცხვი არის ექვსი. ნაბუქოდონოსორმა ვერ ჩააბარა 666-ის რიცხვის გამოცდა და წარმოადგინა უკანასკნელი დღეების ბოროტები. როგორც ცოდვის კაცის სიმბოლო, მისი რიცხვი არის ექვსი.

მეფე ნაბუქოდონოსორმა გააკეთა ოქროს კერპი, რომლის სიმაღლე იყო სამოცი წყრთა, ხოლო სიგანე მისი — ექვსი წყრთა; და დაადგინა იგი დურას ველზე, ბაბილონის სამთავროში. დანიელი 3:1.

ოქროს ხატი იყო სამოცი წყრთა სიმაღლით და ექვსი წყრთა სიგანით, და იგი ნაბუქოდონოსორმა შექმნა, რომლის რიცხვიც ექვსია. ხატი აღმართეს მეორე თავის ხატის ნათლის წინააღმდეგ აჯანყებით, და ხატის სამმაგი აღწერა, როცა გაიგებ, რომ ნაბუქოდონოსორის რიცხვი ექვსია, უტოლდება ექვსს, ექვსს, ექვსს.

ამ შესწავლას მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.

სამეფოსა და ისეთი დინასტიის დამყარების აზრმა, რომელიც უკუნისამდე იარსებებდა, ძლიერად მოხიზლა ის ძლევამოსილი მმართველი, რომლის მკლავთა წინაშეც დედამიწის ხალხები ვერ დადგნენ. უსაზღვრო პატივმოყვარეობისა და ეგოისტური ქედმაღლობისაგან შობილი გულმოდგინებით, იგი თავის ბრძენკაცებს მოეთათბირა, თუ როგორ შეიძლებოდა ამის განხორციელება. დაივიწყეს რა ის შესანიშნავი განგებულებანი, რომლებიც დაკავშირებული იყო დიდი ქანდაკების სიზმართან; დაივიწყეს ასევე, რომ ისრაელის ღმერთმა თავისი მსახურის, დანიელის, მეშვეობით ცხადყო ქანდაკების მნიშვნელობა, და რომ ამ განმარტებასთან დაკავშირებით სამეფოს დიდკაცი სამარცხვინო სიკვდილს გადაურჩნენ; და დაივიწყეს ყოველივე, გარდა საკუთარი ძალაუფლებისა და უზენაესობის დამკვიდრების სურვილისა, მეფემ და მისმა სახელმწიფო მრჩეველებმა გადაწყვიტეს, რომ ყოველ შესაძლო საშუალებას იხმარებდნენ, რათა ბაბილონი უზენაესად აღემაღლებინათ და საყოველთაო ერთგულების ღირსად ექციათ.

სიმბოლური სახე, რომლითაც ღმერთმა მეფესა და ხალხს ქვეყნიერების ერებისათვის თავისი განზრახვა გამოუცხადა, ახლა ადამიანური ძალაუფლების განდიდებას უნდა მომსახურებოდა. დანიელის განმარტება უნდა უარყოფილიყო და დაივიწყებას მისცემოდა; ჭეშმარიტება არასწორად უნდა განემარტათ და მცდარად გამოეყენებინათ. ზეცის მიერ დადგენილი სიმბოლო, რომელიც ადამიანთა გონებისთვის მომავლის მნიშვნელოვან მოვლენებს უნდა გაეშალა, გამოყენებულ უნდა ყოფილიყო იმ ცოდნის გავრცელების შესაფერხებლად, რომლის მიღებაც ღმერთს სურდა, რომ მსოფლიოს მიეღო. ამგვარად, პატივმოყვარე ადამიანთა ჩანაფიქრებით, სატანა ცდილობდა, ჩაეშალა ადამიანთა მოდგმისათვის ღვთიური განზრახვა. კაცობრიობის მტერმა იცოდა, რომ ჭეშმარიტება, შეცდომასთან შეურეველი, ხსნისათვის ძლიერი ძალაა; მაგრამ როდესაც იგი საკუთარი თავის განსადიდებლად და ადამიანთა ზრახვების წინსაწევად გამოიყენება, ბოროტების ძალად იქცევა.

„თავისი მდიდარი საგანძურიდან ნაბუქოდონოსორმა დაამზადებინა დიდი ოქროს ქანდაკება, რომელიც თავისი საერთო ნიშნებით მსგავსი იყო იმისა, რაც ხილვაში იყო ნანახი, გარდა ერთი მხრივ — იმ მასალისა, რომლისგანაც იგი იყო შედგენილი. როგორც ბრწყინვალე გამოსახულებებისადმი მიჩვეულნი იყვნენ თავიანთი წარმართული ღვთაებებისა, ქალდეველებს მანამდე არასოდეს შეუქმნიათ ამ გაბრწყინებული ქანდაკების მსგავსი რამ, ასეთი შთამბეჭდავი და დიდებული — სიმაღლით სამოცი წყრთა და სიგანით ექვსი წყრთა. და არც არის გასაკვირი, რომ

ქვეყანაში, სადაც კერპთაყვანისმცემლობა საყოველთაოდ იყო გავრცელებული, დურას ველზე მდგომი მშვენიერი და ფასდაუდებელი ქანდაკება, რომელიც წარმოადგენდა ბაბილონის დიდებას, მის ბრწყინვალეებასა და ძალაუფლებას, თაყვანისცემის საგნად უნდა ყოფილიყო ნაკურთხი. შესაბამისად, ესეც იქნა უზრუნველყოფილი, და გამოვიდა ბრძანება, რომ კურთხევის დღეს ყველამ ბაბილონის ძალაუფლებისადმი თავისი უზენაესი ერთგულება უნდა გამოეცლინა ქანდაკების წინაშე თაყვანისცემით.“ წინასწარმეტყველნი და მეფენი, 504, 505.